

Дженніфер Вайнер

ДОБРЕ В ЛІЖКУ

JENNIFER WEINER

Good in bed

A novel

ДЖЕННІФЕР ВАЙНЕР

Добре в ліжку

Роман

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2019

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
В14

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Weiner Jennifer. Good in bed : a novel / Jennifer Weiner. —
New York : Washington Square Press, 2011. — 400 p.

Уперше опубліковано Atria Books, підрозділом Simon & Schuster, Inc.

Переклад з англійської *Остана Гладкого*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошеї*

Мойй родині

Вайнер Дж.

В14 Добре в ліжку : роман / Дженніфер Вайнер ; пер. з англ.
О. Гладкого. — Х. : Віват, 2019. — 496 с. — (Серія «Худож-
ня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-865-3 (укр.)

ISBN 978-0-7434-1817-1 (англ.)

Кенні — щаслива й успішна жінка, яка має прекрасну роботу, друзів і відданого пса. Незважаючи на пишні форми тіла, вона має вигляд впевненої в собі леді. Але одного разу Кенні бачить у журналі статтю про любов до великої жінки, написану її колишнім бойфрендом Брюсом, і життя її несподівано змінюється. Вона розчаровується в коханцеві, вирішує схуднути, шукає творчої реалізації й нарешті розуміє, що всі її страхи були марні...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

- © Jennifer Weiner, 2001, 2011
- © Estate of Philip Larkin, Farrar, Straus and Giroux, LLC., «Home is so sad», «This Be the Verse», 1988, 1989
- © Giant Music Publishing, «Suzie Lightning», Warren Zevon, 1991
- © ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2019

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-865-3 (укр.)

ISBN 978-0-7434-1817-1 (англ.)

Сумний цей дім. Воліє він лишати
На втіху тим, хто попрощавсь останнім,
Все, як було, неначе просить їх вертатись,
Але стоїть порожнім й бездиханним,
Без сили і снаги забути втрату;
Ожити, наче все лишень почалось,
Надії сповнений на те, як мало бути,
Давно пропалої намарно. Тут вона уся:
Погляньте на картини і начиння,
І ноти на стільці край піаніно. Вазу.

Філіп Ларкін

Любов — це зовсім, зовсім, зовсім не те,
що мають на увазі.

Ліз Фер

Переднє слово

Колись дуже давно жила собі дівчина, яка працювала у великому місті. Та дівчина — власне, то була я, і сталося це тринадцять років тому, у напівзабутому й далекому 1998 році, — була простодушною дівулею двадцяти восьми літ. Я мала простору квартиру у великому місті й улюблену роботу: влаштувавшись репортером у «Філадельфія Інквайрер», я ще й писала прозу у вільний час.

Я опинилася в прекрасному товаристві друзів і колег — веселих цинічних ідеалістів. Я мала пса, якого обожнювала, тремкого шурячого тер'єра, незвичайно чуйного та зграбного, що лежав на моєму ліжку, схрестивши лапи й спостерігаючи, як я одягаюся, із заклимлим виразом на малій, вусатій морді, немовби думаючи: «Ох, ох, ні. Благаю. Тільки не це».

Життя в далекій перспективі здавалося чудовим. Проте моє особисте життя радше нагадувало руїну.

Я виростала в мальовничому передмісті в Коннектикуті найстаршою з чотирьох дітей, начитаною дівчинкою, яка зазвичай не могла собі дати раду з тією чи цією завеликою частиною тіла (завеликим носом, грудьми, що були завеликі як на дванадцятирічну, тілом, яке загалом було більшим, ніж мало бути).

Батьки любили мене. Але, дбаючи без упину про двох трьох дітей, моя мати часто мала вигляд розгублений, тимчасом як мій батько, психіатр за фахом, нерідко вдавався до саркастичних сентенцій і чорного гумору й ніколи не шкодував слів, розповідаючи, як я розчаровую його — своїми домашніми завданнями, виглядом і марними спробами хоч якось спілкуватися з іншими дітьми мого віку.

Читання було моєю розрадою і спасінням; пристановищем, куди я могла заповзти, сховавшись від безтямного світу, ковдрою, якою могла вкритися. Я жила в домі, переповненому книжками — медичною літературою і грубими біографіями та романами, що лежали спершу купами на полицях з невикінчених дощок і шлакоблоку в ранчо на Сімсбері-Менор-драйв, а згодом, коли ми переїхали до просторішого помешкання на Гарвест-Гілл, — на вмонтованих полицях у вітальні та сімейній кімнаті в будинку колоніального стилю з чотирма спальнями.

Мої батьки мали сотні книжок, і всі вони лежали там упереміш: тверді та м'які обкладинки, підручники і бестселери, Сільвія Плат і Доріс Лессінг, книжки Генрі Кіссінджера і Девіда Гальберстама, Сола Беллоу і Філіпа Рота. Популярна проза, літературна проза, довідники, «Вдова» Лінн Кейн¹ із яскравими описами того, як помирав її чоловік від раку прямої кишки, — описами, які приходили до мене в кошмарах, і дещо назване «Дитячою історією світу» — це все було там, лишень сягни рукою. Нас, усіх чотирьох дітей, заохочували читати все, що схочемо, за умови, що ми можемо пояснити прочитане.

Я пам'ятаю, як гортала батькові медичні книжки з особливим хімічним запахом, бо, ясна річ, там були зображення оголених людей. Через це я ще й досі знаю про «геніталії, кому, недуги» більше, ніж належить знати будь-кому без медичної освіти.

¹ Сільвія Плат (1932—1963) — американська поетеса і письменниця, засновниця жанру «сповідальної поезії» в англійській літературі; Доріс Мей Лессінг (1919—2013) — англійська письменниця, лауреат Нобелівської премії з літератури; Генрі Алфред Кіссінджер (1923 р. н.) — американський політик, дипломат та політолог; Девід Гальберстам — відомий американський публіцист; Сол Беллоу (1915—2005) — американський письменник, лауреат Пулітцерівської премії, а також Нобелівської премії з літератури; Філіп Рот (1933—2018) — американський письменник, лауреат Пулітцерівської премії; Лінн Кейн (1924—1987) — популярна американська авторка 1970-х років. (*Тут і далі прим. ред.*)

Навперемінно з поглибленням своєї сексуальної освіти я читала романи й есеї, «Нью-Йоркер» і «Нью-Йорк Таймс», наукову фантастику, «Зоряний шлях» і книжки Стівена Кінга¹, які купувала за власні гроші в букіністичних книгарнях у Кентоні. Я вичерпувала свій читацький квиток, напихаючи книжками паперові продуктивні сумки. Я читала за всякої нагоди, навіть тоді, коли не мала б читати, наприклад під час словникового диктанту в другому класі.

Та хоч яким невтомним читальником я була, мені все одно було важко знайти своє місце серед ровесників. Я перейшла з другого до четвертого класу в часи, коли дужче переймалися тим, як спонукати дитину до навчання, а не сприяти їй у соціальній адаптації. Мої нові однокласники, усі позірно вилощені та пихаті, невимушені в спілкуванні й самовдоволені, не сміялися з моїх жартів. Вони не розуміли мене, і я відповідала їм тим, що неабияк зневажливо до них ставилася.

Деякі вчителі мене розуміли й заохочували. Я пригадую свою вчительку в першому класі, яка давала мені більше паперу і дозволяла залишатися в класі й писати під час перерви замість виходити надвір, де інші дітлахи витріщалися на мене, наче я була метеоритом, що тільки-но упав неподалік майданчика для додзболу з космосу, ще задимлений і смердючий. Утім, коли тобі дванадцять, тринадцять, чотирнадцять, то висока оцінка вчителів і непогані успіхи в стандартних тестах тішать обмаль, адже ти хочеш бути популярною (чи бодай мати кількох друзів), хочеш, щоб хлопці вважали тебе симпатичною (чи хоч б не страхопудом), хочеш вірити серцем, вірити твердо, що принаймні один чоловік у світі — твій батько — вважає, що ти прекрасна і гідна любові.

¹ Стівен Едвін Кінг (1947 р. н.) — американський письменник, автор понад двохсот творів, серед яких більше ніж п'ятдесяті книжок-бестселерів у стилях горор, фентезі, трилер.